

Далай
Спрыжуму

О. Ю. Демченко

Давай дружить!

Шукаю друзів

Жило-було у зеленому лісі оленятко Білоплямчик. Одного разу він поскаржився мамі:

— Нудно мені жити са-
му. Ні з ким погратися.

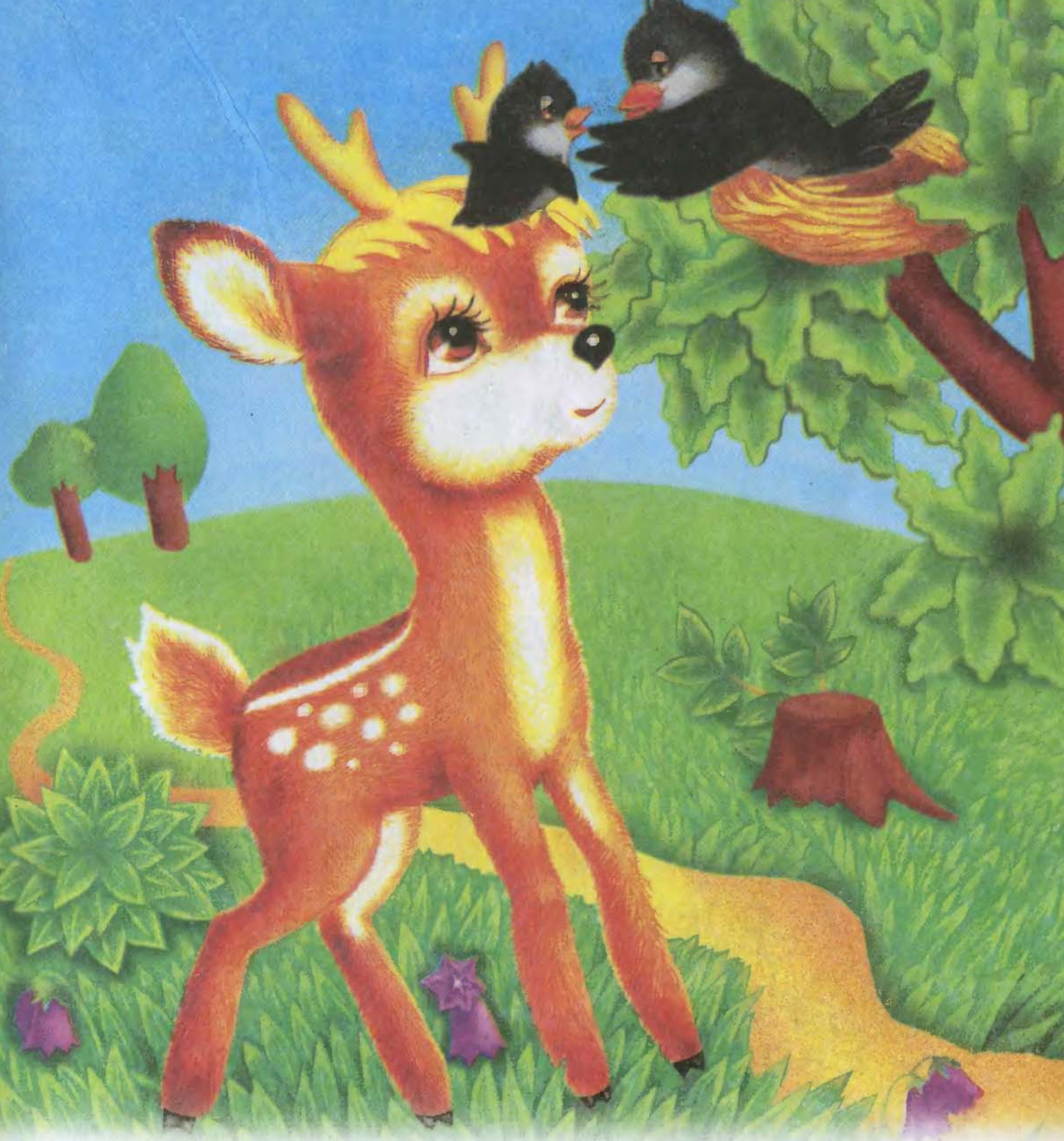
— Тобі треба знайти дру-
зів, — відповіла мама.

Задумалося оленятко. А наступного дня попрощалося з усіма і пішло у ліс — шукати друзів.

Ішов Білоплямчик стежин-
кою, коли чує — хтось плаче.

Підійшов він до пенька, а там — галча.

— Допоможи мені, оленятко! — пропищало маленьке пташеня, — я випало з гнізда, а літати ще не вмію!

Білоплямчик підставив свої різки і підсадив галченя у гніздечко.

— Спасибі! Ти такий добрий! — подякувало галченя.

А оленятко знову було у дорозі.

Раптом йому назустріч кинулося зайченя:

— Врятуй мене! За мною женеться лисиця!

Оленяtko виставило свої міцні ріжки. Лисиця злякалася й утекла.

— Спасибі тобі, Білоплям-
чику! — мовило зайченяtko.

Оленятко бігло усе далі й далі. Та ось побачило ведмедика, що потрапив у пастку.

— Допоможи мені, Білоплямчику!

Оленятко розбило капкан
своїм міцним копитцем.

— Як мені віддячити то-
бі? — запитало ведмежа.

Але Білоплямчик не чув —
він був уже далеко.

Засмученим повернувся Білоплямчик додому — адже йому так і не вдалося знайти друзів. Та ось раптом двері

відчинилися — і до кімнати увійшли галченя, зайченятко та ведмедик.

— Відтепер ми — твої друзі! — сказали звірята.

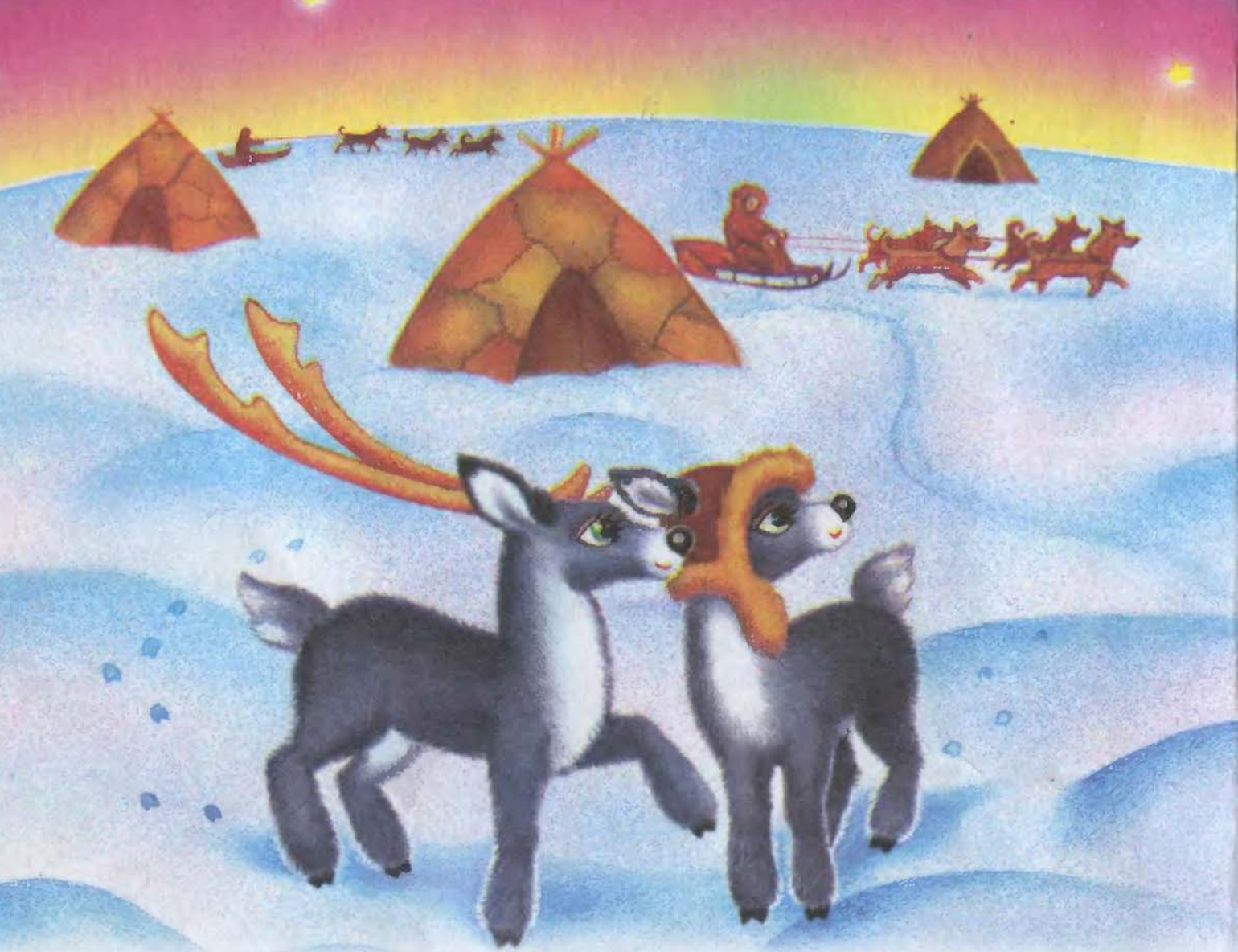
— Ти допоміг нам у важку
хвилину. І ми всі тебе любимо!
Так оленятко Білоплямчик
знайшов вірних друзів.

Давай дружити!

На далекій-далекій Півночі
жило оленятко-дівчинка. І зва-
ли її Ясноока. Одного разу
одержала вона листа від ба-
бусі і дідуся — лісових оле-
нів. Вони запрошували її на
літо до себе в гості.

— Поїдь, Яснооко, — погодилися мама й тато. — Там, у країні Зелених Лісів, ти побачиш багато цікавого, зустрінеш нових друзів.

Ясноока сіла у вертоліт, на прощання помахала копитцем мамі і татові та вирушила в далеку подорож.

Спочатку з вікна вертольота було видно тундру без кінця і краю. Але чим ближче було до півдня, тим усе тепліше пригрівало сонечко.

«Це ж справжнє літо!» — захоплено подумала Ясноока, спостерігаючи, як різнобарвно замерехтіли унизу ліси й поля, великі міста та маленькі села.

Нарешті з'явилися обриси країни Зелених Лісів, де жили бабуся і дідусь оленятка.

— Добридень, бабусяю! Доброго здоров'я тобі, дідусю! — привіталася Ясноока.

— Якою ж ти стала великою, онученько! — зраділи старенькі. — Яке щастя бачити тебе!

Якось бабуся попрохала онуку нарвати малини для

пирога. Ясноока взяла кошик і побігла лісовою стежиною до малинника. А там ягід — сила-силенна.

А в той час неподалік пробігало оленятко Білоплямчик. Дивиться — незнайоме оленятко малину збирає.

— Хочеш, я тобі допоможу? — запитав він, нахилиючи їй високу гілочку зі стиглими ягодами.

Ясноока вдячно кивнула на знак згоди.

— Давай дружити! Мене звати Білоплямчик. А тебе?

— Ясноока! — відповіла дівчинка.

Наступного дня Білоплямчик та Ясноока пішли на прогулянку. Оленятко показало

новій подружці рідний ліс та його найкрасивіші місця: Кришталеве джерельце, Галлявинку Метеликів та Чарівну Гору.

— А тепер розкажи мені про свою країну, — попрохав Білоплямчик.

— Моя батьківщина — далека тундра, — почала своєю

розповідь Ясноока. — Зима у нас дуже довга та сувора, а літо коротке та прохолодне. У нашому краї живуть сильні та витривалі північні олені.

Узимку сніг перетворюється на міцний наст, і олені розбивають його копитами, щоб поласувати мохом. А влітку вони їдять соковиту траву та ягоди. Зате більше ніде не побачиш північного саява. Воно буває тільки у нас на Півночі.

Увечері Білоплямчик запросив на свято своїх друзів: зайчика, ведмедика і галченя.

— Знайомтеся, це моя нова подружка — Ясноока, — сказав він їм.

— Дуже приємно познайомитися, — посміхнулися друзі.

— А давайте танцювати, — запропонував Білоплямчик і запросив Яснооку.

Ведмедик і Зайченятко
взялися за лапи і теж весело
затанцювали.

«Як добре мати таких
друзів», — радісно думала
Ясноока.

З ким поведешся

Жило-було вовченя Федір.
І були в нього мама, тато й два
друга — лисеня та кошеня.

— Ой, щось нудно мені з вами, — сказало якось вовчеченя. — Піду до пташок!

Забрався Федір у гніздо.
Прилетіла пташка-мама.

— А зараз будемо вчитися літати! — сказала вона і виштовхнула всіх з гнізда.

Гуп! — і бідолашне вовченя впало в озеро. «Залишуся тут жити», — вирішив Федір.

Плаває він з рибами, а ті мовчать. Нудно стало вовченяті. «Так я й думати розучуся», — злякався Федір.

— Не встигнеш! — клацнула зубами величезна щука. Ледве вислизнув Федір і вискочив на берег.

А тут равлик повзе.

— Равлику, давай дружити, — запропонувало вовченя.

— Давай, — тихо відгукнувся той.

Приповзли вони до Країни равликів. Одягли на Федора равликовий будиночок.

— Ні, це не для мене, —
зрозуміло вовченя. — Я во-
лю люблю, а тут усе життя
будинок на собі тягай!

Подався Федір до розбій-
ників-вовків.

— Візьміть мене до то-
вариства!

— Ану швиденько воду
неси та обід нам вари, а то

ми тебе з'їмо! — заклацали зубами сіроманці.

Уночі вовки пішли в село по здобич, аж тут сторож-пес ну з рушниці стріляти — ледве живі втекли бідолахи.

Прибігло вовченя додому до батьків і друзів.

— Вибачте мені, будь ласка! Тільки тепер я зрозумів, які ви мені дорогі. Ви найкращі в цілому світі!

А всі нумо Федора обіймати й цілувати! І, звичайно ж, пробачили йому, бо справжня дружба та любов завжди щедрі на добро і порозуміння.

Біла ворона

Якось дівчинка Маппі, мав-
почка Чунга, слоненя Чанга та
папужка Ахрик відправилися
на пошук скарбів. Стали вони
яму копати.

Раптом Маппі зойкнула,
показуючи на велике яйце.

— З нього така вийде гарна яєчня, — облизнулося слоненя.

Раптом яйце ворухнулося. А невдовзі почулося: тук-тук-тук.

Яйце розкололося, і всі ойкнули — такої тварини ще ніхто не бачив!

Це був слонодинозебром:
із довгим хоботом — як
у слона, смугами, як у зебри,
і хвостом, як у динозавра.

— Ходімо з нами, — ска-
зала Маппі. — Ми будемо
звати тебе Тишком.

Звірі в саванні показували
на незнайомця пальцями і
глузували з нього: «Ото пот-
вора!».

— Я хочу бути таким, як усі! — заплакав Тишко та подався до лісу.

Ішов Тишко та побачив мудру черепаху Гурру.

— Може ти мені допоможеш?

— Роби добрі справи та
кидай їх у воду, — мовила
черепаха.

«От тоді почну з добрих справ!» — вирішив Тишко й став усім допомагати.

Невдовзі звірі полюбили його за доброту та чуйність.

Маппі сказала:

— Тишунько! Ми тебе любимо таким, який ти є!

Але найбільше Тишко подобався малюкам: вони забіралися йому на спину та весело стрибали у воду.

«Так от що значить “Роби добрі справи та кидай їх у воду!”» — думав Тишко й посміхався.

ББК 83.34/38

Д 30

Демченко О. Ю.

Д 30 **Давай дружити.** — Харків: Septima, 2006. —
48ст.: іл.

Серія «Чарівний світ казки»

Літературно-художнє видання

О. Ю. Демченко
ДАВАЙ ДРУЖИТИ

Казки

Для молодшого шкільного віку

Художники *Н. Кудрявцева, В. Звольський*

Переклад з російської *Р. В. Мельникова*

Редактор *Т. О. Попова*

Відповідальна за випуск *Н. А. Горборукова*

Комп'ютерне макетування *О. Л. Горборукова*

Підписано до друку 10.04.2006

Формат 70x100/32. Папір офсетний. Друк офсетний.

Гарнітура журнальна. Обл.-вид. арк. 2,4. Ум. друк. арк. 1,7.

Тираж 1000 прим.

Свідоцтво серія ДК №2602 Державного реєстру видавців,
виготовників та розповсюджувачів видавничої продукції
від 05.09.2006р.

Видавництво ТОВ «Septima»

61023 м. Харків, вул. Пушкінська, 104-д

Надруковано у друкарні ТОВ «Septima»

61023 м. Харків, вул. Пушкінська, 104-д

ISBN 966-674-163-6

© Видавництво ТОВ «Septima»
Макет, 2006